

La bruixa Palangana va entrar a la seva barraca de Mamut d'Avall i es va escarxofar al sofà. Va llançar un esbufec de búfal i va escoltar...

Ssssssssssssilenci de bruixa:

el gat dalt del terrat,

el xup-xup de l'olla i, al fons,

les onades que entraven com

petits fantasmes per la xemeneia.

Després de passar el dia tafanejant pel mercat, tenia cruiximents per tot el cos i només pensava a dormir tres nits seguides. Mai dels mais havia comprat tantes coses:

un pinzell amb pèls d'estornell,
una teranyina per a la vitrina
i un sac de paraules que pessiguen.

Però quan anava a lliurar-se al son, va veure brillar una dent dins la seva plantofa.

Per mil cucs pudents, era la dent número 7! Calia guardar-la en un lloc segur. No la volia gastar, encara. La dent número 7 havia de ser per a una ocasió molt especial.

«On la puc amagar?», rumiava la Palangana. «On la puc amagar que ningú gosi mirar? Al congelador perquè no ca-duqui com una flor o... a la panxa del gat?»

Es va decidir per la panxa del gat i va anar a buscar la clau. Però el gat no volia baixar del terrat. Era tossut i tanoca com una mala cosa.

La Palangana li va preparar un estofat de ratolí per entabanar-lo, i mentre la pobra bèstia es llepava els bigotis...

—Plaf, ja ets meu —va fer ella.

I tot seguit el va tombar, va buscar el diminut forat del pany, el va obrir amb la clau i hi va dipositar la dent.

No hi havia res més segur que aquell racó de panxa.

Després, es va enfonsar en el seu llit de xinxes i teranyines i va dormir com una marmota durant tres dies seguits.